

да са уплашватъ хора, които падатъ болни или и умираатъ.

Г-нъ Божилъ отсѣтнѣ распитвалъ дѣцата си отъ какво сѣ уплашили; но и тѣ сами незнаѣхъ да кажтъ нѣщо. А той захваналъ да имъ приказва тѣй:

»У бащината ми кѣща имаше една ратакиня, която проводихъ веднѣждъ да наточи вино за вечеря. Ний бѣхме насѣдали около трапезата и прѣсполовихме вечерянето, но нито виното доде нито ратакинята са завърна. Майка ми бѣше една припрѣна жена, която отиде да ѣж подири самичка. Тя намѣрила въртата на поницата отворени а никой са небадилъ на виканieto ѣ. Въ това врѣме тя ми рече да зема една свѣщъ и да ѣж придружъ. Азъ вървѣхъ на прѣдѣ ѣ съ свѣщъта и глѣдахъ нѣ срѣща си, безъ да видѣж гдѣ стѣпвамъ. Изведнѣжъ са спѣвамъ и паднахъ върху нѣкакъвъ трупъ. Свѣщъта ми угасна и, кога понечихъ да станъ, досегнахъ са на една рѣка, студена като ледъ. Нададохъ викъ и готвачката ни са затече та пристигна при насъ съ свѣщъ въ рѣка. Като свѣтна що да видимъ? Горката наша ратакиня прострѣна съ очитѣ си на долу. до сушь примрѣла не дума, не глѣда. Издигаме ѣж, попрѣскваме ѣж съ студена вода и тя полека-лека са свѣстява. Но едвамъ си отвори очитѣ и захвана да вика: »ле ле Боже! Ей ѣж на, ето ѣж!« — »Коя мари?« запита майка ми.—»Голѣмата жена, покачена на грѣдата. Глѣдайте, глѣдайте . . . ! Ний поглѣдахме нататѣтъ, гдѣто ни сочѣше, и наистина видѣхме нѣщо бѣло, дълго, покачено у единъ кѣтъ.

—»Не е ли това?« извика готвачката, като зѣ да са смѣе съ сѣ сила. »То е, слушайте! овчата плѣшка, която днесъ закачихъ и ѣж обвихъ хубавѣ съ голѣмия прѣзрѣчникъ, за да ѣж не наплюятъ мухитѣ.« Тя са затече, сне обвитата плѣшка, която показа на другарката си. Много са мѣчихъ, догдѣ ѣж напълнятъ главата, че нейнѣй страхъ е прѣобразилъ плѣшката на го-